

26. 5. 1753

Bylo poslední květnové pondělí léta Páně 1753 a já seděl v kočáře se svou krásnou nevěstou, vlastně již novomanželkou. Z dcery zchudlého skotského zemana MacDermotta se stala hraběnka z Wavebury a já nedokázal dostatečně vyjádřit svoji radost.

S jejím bratrem Alastairem jsme se poznali uprostřed krveprolití na Cullodenském vřesovišti, kdy jsme se v žáru bitvy snažili jeden druhého zabít. Zachránil jsem mu tehdy v šestačtyřicátém život, když padl do zajetí, a během našich společných cest jsme se sprátelili. I když mu čest nedovolila obléct nenáviděný červený kabát a vstoupit do armády krále Jiřího, po dlouhou dobu alespoň neformálně působil jako můj zástupce ve velení regimentu. Bezpočtukrát jsme stáli s mečem v ruce bok po boku, nepoznal jsem statečnějšího muže a zkušenějšího bojovníka, proto mě zasáhla jeho nečekaná smrt v nějaké nesmyslné potyčce se zloději dobytka.

Bylo to právě cestou na Alastairův pohřeb, kde jsem po letech znovu potkal jeho sestru Elizabeth, kterou jsem si sotva pamatoval jako malou dívenku. Nikdy jsem nebyl nějaký velký romantik, abych věřil na lásku na první pohled, ale myslím, že jsem se do ní zamiloval v okamžiku, kdy na mě tehdy v hostinci pohlédla svými smaragdově zelenými očima. Pomohl jsem odhalit vyděrače, který podvodem i výhružkami usiloval o její ruku a byl jsem to nakonec já, kdo se stal jejím manželem.

Někteří mohli namítat – a také namítali – že je náš svazek nerovný. Já byl anglický hrabě s ohromným majetkem a vlivem, ona dcera poraženého jakobity, kterému zůstala jen jeho notně zadlužená usedlost, sotva větší statek, a i za to vděčil mě. Odmítal jsem takové řeči, protože jsem byl upřím-

ně přesvědčený, že já jsem ten, který by měl děkovat Bohu. Přesvědčoval jsem se o tom vždy, když jsem pohlédl na její krásnou tvář a znovu se podíval, že někdo jako ona souhlasila stát se ženou někoho, jako jsem byl já. Tvrdého vojáka, který mohl být bezmála jejím otcem a který si už příliš zvykl být sám. Nebyla to však jen její vnější krása, jakkoliv strhující, která mě přesvědčovala o mém štěstí. Stačilo, aby na mě promluvila nebo pohlédla, abych poznal, že mě doopravdy miluje. Mě, člověka, nikoliv jen hraběte z Wavesbury, který její rodinu zachránil před bídou.

Od svatby v edinburské katedrále uplynul téměř týden. Utratil jsem menší jmění, a dokonce se párkrát musel uchýlit k vyhrožování, aby se zdařila. Nebylo jednoduché uskutečnit sňatek anglického šlechtice se Skotkou a katoličkou k tomu, navíc tak, aby se ona o obtížích nedozvěděla. Přesto jsem pochyboval, že by nic netušila, na to byla příliš vnímavá, ale nejspíše ze zdvořilosti předstírala nevědomost. Když jsem však později spatřil nevěstu v bílém přivádenou poněkud rozpačitým lordem Duncanem MacDermottem, který si stále nebyl jistý, co si o mě jako o zeti má myslet, rychle jsem zapomněl na všechno vynaložené úsilí.

Nyní jsme směřovali z Edinburghu na jih a dál až na mé panství v Somersetu. K hranicím Skotska a Anglie nám zbývalo ještě dobrých pětadvacet mil. Elizabeth se mi opírala hlavou o rameno a ukazovala mi zajímavosti, které se míhaly za oknem. Musel jsem uznat, že Skotská nížina plná květů poskytovala na jaře opravdu nádherný pohled – i když ne tak nádherný jako má mladá žena. Zasněně jsem ji pozoroval a při tom se přistihl, že jejímu vyprávění nevěnuji příliš pozornosti.

Náhle se kočár otrásl, ozvalo se zapraskání a uslyšel jsem klení kočího. Zpomalili jsme a nakonec zastavili.

„Zjistím, co se děje, drahá,“ řekl jsem Elizabeth.

Otevřel jsem dvířka a vystoupil ven. A hned jsem zapadl

po kotníky svých vojenských holínek do bláta na cestě rozmoklé jarním deštěm.

„Co se stalo, Wilsone?“ zeptal jsem se kočího, když jsem došel vedle něho.

„Nevím, mylordě,“ odpověděl, „asi jsme vjeli do nějakého výmolu. Znělo to divně, radši zkontroluju kola.“

„Jak myslíte,“ pokrčil jsem rameny.

Vůz byl najatý i s kočím a koňmi, ale neměl jsem zatím důvod pochybovat o jeho schopnostech.

Náš doprovod sedmi červenokabátníků z mého 43. regimentu mezitím také zastavil. Vojáci sesedli, aby se trochu uvolnili. Jako pěšáci se necítili v sedle dobře. Poručík, který jim velel, podal ruku Elizabeth, která se rozhodla také vystoupit.

„Děkuji, pane Ferrele,“ lehce se uklonila.

Udělal jsem k ní dva kroky a přenesl ji přes blátivou cestu na svěží trávu.

To bylo něco, co by pravděpodobně drobný poručík nezvládl. Na druhou stranu jsem byl rád, že oddílů velí Jane Ferrelová, protože jsem věděl, že se na ni mohu vždy spolehnout. Dorazila těsně po svatbě a trochu jsem ji podezříval, že to načasovala schválně. Na podobných velkých slavnostech bylo vždy větší riziko, že její převlek za muže neobstojí. Elizabeth jsem zatím o malém tajemství jednoho z mých důstojníků neřekl. Musím to udělat dříve, než na to přijde sama, nebo mě ještě začne podezřívat, že mezi vojáky skrývám milenku.

Zastavili jsme na hřebenu uprostřed širých pastvin, pár yardů od nás byl malý remízek a stádečko ovcí. Několik z nich si nás moudře prohlíželo. Výhled na zelená luka, vřesoviště a několik malebných vesniček ozářených jarními paprsky byl skoro kýčovitý. Určitě by se našlo dost malířů, kteří za takovými pohledy cestují přes půl světa.

„Škoda, že tu nemám plátno a barvy,“ poznamenala Elizabeth, jako by mi četla myšlenky.

Ani jsem nevěděl, že má žena ráda maluje. Musí toho být tolik, co o ní ještě nevím, pomyslel jsem si.

Jenže idyla byla rázně ukončena.

Z úkrytu v lesíku vyrazilo několik mužů, další odhodili drny, kterými se maskovali a dva se dokonce objevili mezi ovcemi.

Celkem jsem jich napočítal čtrnáct.

Všichni byli oblečení v horalských krojích včetně tartanových plédů a typických baretů. A všichni byli dobře ozbrojeni. Viděl jsem meče, dýky, malé štíty zvané *targe*, ale i muškety a pistole. Jak oblečení, tak výzbroj vypadaly, že už mají něco za sebou. Před deseti lety bych je pokládal za jakobitské povstalce, teď jsem je ale měl za obyčejné bandity.

Wilson, který stále ještě neslezl z kozlíku, zvedl trombón, mušketu s trychtýřovitě rozšířenou hlavní, a namířil ho na mne.

„Vzdejte se, lorde Wavesbury, jsme v převaze,“ oslovil mě jeden z horalů, pravděpodobně vůdce.

Byl to starší muž, tak kolem padesáti, plešatý, ale zato se pyšnil mohutným prošedivělým plnovousem. Šaty, které měl na sobě, musely být kdysi drahé. Vypadal jako typický zchudlý skotský šlechtic, který po Cullodenu přišel o vše, tedy přesně jako člověk, který má tisíce důvodů nenávidět Angličany.

Červenokabátníci mezitím sklonili muškety a tvářili se stejně urputně jako jejich protivníci.

Elizabeth mi stiskla ruku a šeptla mi do ucha: „Je to Douglas MacGowan. U Cullodenu ztratil syna a druhého tam zmrzačili.“

Skutečně jsem si za ním všiml mladšího muže, který měl

targe přivázaný na pahýlu levé ruky a který byl MacGowanovi vcelku podobný. Tušil jsem, že u takových lidí moc porozumění nenaleznu, ale přesto jsem to zkusil.

„Krveprolití není nutné. Mám v kočáře peníze. Můžete je mít a rozejdeme se v míru.“

Skot si odplivl.

„Řekl jsem zbraně pryč, *Sassenachu*.“

Použil nepříliš lichotivý výraz pro cizince, Sasa. Pak pronesl několik vět gaelsky a jeho muži souhlasně zabručeli. Nerozuměl jsem té řeči, ale cítil jsem, jak se ke mně Elizabeth přitiskla.

„Jestli mi něco chcete, mluvte se mnou,“ řekl jsem.

„Na peníze taky dojde, ale proto tu nejsme,“ oznámil MacGowan už anglicky. „Elizabeth, dcera Duncana MacDermotta, zradila Skotsko a krále Stuarta, když se podvolila Angličanovi. Takový čin nemůže žádný vlastenec nechat jen tak.“

Levou rukou, ve které neměl pistoli, vytáhl stočený provaz. Na konci byla uvázaná katovská smyčka.

Moji muži pozvedli zbraně a MacGowanovi lidé je následovali.

„Nemusíte tu umřít, Wavesbury,“ řekl MacGowan, „nikdo tu nemusí umřít. Jen ona. Chci váš meč.“

Z jeho hlasu bylo znát opovržení. Neznal mě a považoval mě jen za bohatého zbabělce. Jinak by už dávno vydal rozkaz svým lidem, aby nás postříleli a nekladl nesmyslné požadavky. Pomalu jsem uvolnil pochvu s mečem a podal mu ho jílcem napřed.

„Tady ho máte.“

Elizabeth mi zoufale stiskla ruku. Ranilo mě, že připouštěla, že bych snad byl schopen vyměnit svůj život za její.

„Robbie, vezmi mu ho.“

Bohužel se nepohnul jeho syn, to už by bylo příliš velké štěstí, ale další z jeho mužů.

Robbie byl ještě skoro dítě, mohlo mu být kolem patnácti. Pověsil si pistoli na opasek a uchopil můj meč za jílec. V tom jsem zbraní trhl a přitáhl si Robbieho k sobě. Při tom jsem meč pustil a vytáhl mu od pasu dlouhý dirk. Než se stačil vzpamatovat, otočil jsem ho a přiložil mu jeho vlastní čepel na krk.

„Co kdybyste si šli po svých, MacGowane,“ řekl jsem, „a dnes tu opravdu nemusí nikdo zemřít. Ale nebudu to říkat dvakrát, kdo vyhrožuje mé rodině, většinou nežije dlouho.“

„Vy znáte moje – Á, ta MacDermottova děvka vám ho řekla,“ zarazil se MacGowan.

„Važte slova, MacGowane,“ varoval jsem ho.

„Klidně ho zabijte,“ pokrčil rameny, „měl být opatrnější. Co je mi po něm.“

Jenže jeden z jeho mužů se na něj rozkřičel v gaelštině. Neznělo to příliš spokojeně.

MacGowan si znovu odplivl a bylo znát, že přemýšlí. Ale viděl jsem mu na očích, že jeho nenávisť je příliš silná, že jen tak neodejde.

Náhle pozvedl pistoli a vystřelil na mne. Čekal jsem to a včas udělal krok stranou. Navíc se přece jen snažil nezasáhnout Robbieho, takže kulka prolétla neškodně kolem mé hlavy.

První se vzpamatovali červenokabátníci a šest mušket zasáhlo Skoty, z nichž alespoň čtyři padli.

Postavil jsem se i s Robbiem před Elizabeth a dýkou hodil po zrádném Wilsonovi, který na mě stále mířil. Vrh se mi podařil a kočí spadl z kozlíku mezi koně. Ozvalo se dalších několik výstřelů a jeden z vojáků se zhroutil. Zdálo se mi, že i Jane sebou šklubla.

Ale i tak velela: „Bajonety nasadit! Útok!“

Vzal jsem Robbiemu pistoli a pak vši silou mladého Skota od sebe odstrčil, až se rozplácl v trávě. Vystřelil jsem na jed-

noho z nepřátel, který se na mě hnál a rychle sebral ze země svůj meč.

„Skrč se, Beth,“ houkl jsem za sebe a odrazil zuřivý výpad.

Byl to sám starý MacGowan, který na mne dotíral. Dostal se příliš blízko, a jak se naše meče zkřížily, kopl jsem ho kolenem mezi nohy. Když se zlomil v pase, udeřil jsem ho košem meče do zad. Odstoupil ode mě a snažil se popadnout dech.

Překvapilo mne, že stále nemá dost.

Nakonec zvedl meč a znovu zaútočil. Ale jeho pohyby už byly trhané a snadno předvídatelné. Vzpomněl jsem si na oprátku v jeho ruce a bez slitování mu vrazil čepel do prsou.

Když zbylí Skotové viděli, že jejich vůdce padl, dali se na rychlý ústup. Asi půltucet se jich rozběhl směrem k lesu, včetně MacGowanova syna.

Rozhlédl jsem se kolem.

Pět vojáků nabíjelo muškety, šestý ležel s rozhozenýma rukama na cestě. Jane stála nad dvěma bezvládnými těly v kostkovaných plédech a držela se za rameno. Pak se jí zřejmě zatočila hlava, protože ztěžka usedla do trávy. To už se k ní vydala Elizabeth.

Chtěl jsem ji předběhnout, ale všiml jsem si, že mladý Skot, kterého jsem srazil, se snaží zvednout z bláta cesty. Chytil jsem ho za rameno a postrčil ho směrem k vojákům.

„Věnujte se našemu příteli, vojíně Fergusone. Vojín Parker?“

„Mrtvý, pane,“ odpověděl červenokabátník.

Kývnul jsem hlavou a došel k Jane s Elizabeth. Má žena jí právě obvazovala rameno. Naštěstí to vypadalo na povrchové zranění, kulka jí jenom škrábla. I tak jí ale Elizabeth musela sundat kabát a porozepnout vestu a košili.

„Prosím, podržte plátno tady..., Johne,“ řekla Elizabeth a

obrátila se na mne. „Budeš mi muset něco vysvětlit, Davide.“

„Je to delší příběh,“ odpověděl jsem.

„Jane, mylady,“ řekla pacientka a sykla, když jí Elizabeth dotáhla obvaz. „Tady mi tak můžete říkat. Moji muži to vědí.“

„Na ten příběh se těším,“ pousmála se Elizabeth.

Pokýval jsem hlavou. „Ale nejprve bych si rád promluvil s naším zajatcem. Mám pocit, že tohle nebyli jen tak obyčejní lupiči.“

Ten se ale náhle vytrhl svým věznilům a rozběhl se k jednomu z těl.

„Nestřílejte!“ rozkázal jsem, když jsem viděl, že se nepokouší o útěk.

Otočil mrtvého na záda a s pláčem se k němu sklonil. Muž, kterého jsem odhadoval na jeho otce, měl prostřelenou hlavu a nebyla šance, že by byl na živu. Pomalu jsme s Elizabeth, Jane a několika vojáky došli k truchlícímu chlapci.

„Je mi líto tvé ztráty,“ řekl jsem, „ale museli jsme se bránit.“ Robbie ke mně zvedl usazené oči.

„MacKenzie říkal, že se nikomu nic nestane. Že vás jen máme vyděsit. To MacGowanové, byli jako vzteklí psi.“

„MacKenzie? Gordon MacKenzie?“ zeptala se Elizabeth. Robbie se na ni zkoumavě podíval. „Aye, lady Elizabeth.“ Odvedl jsem ji kousek stranou.

„Ty znáš ty lidi, drahá?“ zeptal jsem se tiše, když nás mladík nemohl slyšet.

„Ano,“ přisvědčila, „Gordon MacKenzie byl Alastairův přítel, jakobita. Tedy spíš jen známý. Byli spolu v MacLachlanově regimentu u Cullodenu. Po bitvě, kde byl bratr raněn, Gordon MacKenzie odjel do Francie. MacGowan se syny sloužili pod nimi a pamatuju si i Robbieho otce, taky MacKenzieho. Gordonovi jsem se zřejmě líbila.“

„V šestačtyřicátém?“ podivil jsem se, „kolik ti tenkrát bylo? Jedenáct?“

„Ne, navštívili otce těsně předtím, než mě poslal do Anglie,“ odpověděla, „chtěli, aby se k nim bratr znovu přidal, ale byl tenkrát s tebou v Indii. MacKenzie kvůli tomu dost zuřil. Přemlouval mě dokonce, abych s ním utekla do Francie. Otec ho nakonec musel vyhnat.“

„Rozumím,“ přikývl jsem, „ale co dělají tady?“

„Nemyslím si, že toho Robbie bude moc vědět,“ řekla pochybovačně.

Zdálo se, že má o chlapce strach, asi už zapoměla, že ji ještě před pár minutami chtěli všet.

„Co jste tedy podle MacKenzieho měli udělat?“ udeřil jsem znovu na Robbieho.

Mladý MacKenzie na mě hleděl, jako kdybych mluvil nerosrozumitelně. Po chvíli ale odpověděl:

„Gordon s námi nebyl. Neviděl jsem ho, co se otec a MacGowanové vrátili z Francie. Ale ten Prus měl od něj dopis.“

„Prus?“ chtěl jsem vědět.

„Neznám ho,“ odpověděl Robbie, „přišel později a mluvil legračně anglicky. Byl to voják a měl bílou uniformu. To podle něj MacKenzie chtěl, abysme vás přepadli.“

Celé mi to přišlo zmatené. A pruští vojáci většinou nosí modré uniformy.

„Byl to určitě Prus?“ zeptal jsem se.

„Aye, kdo by to jinak byl? Nebylo mu rozumět a ve jméně měl von.“

To pasovalo v podstatě na jakoukoliv německy mluvící zemi. Věděl jsem, že rakouská armáda má většinu regimentů v bílých uniformách, ale nemusel vůbec být od řadové pěchoty. Zdálo se, že Robbie toho opravdu moc neví.

Zavolal jsem na dva vojáky, kteří zkoumali kolo našeho kočáru: „Jak to vypadá?“

„Kolu nic není, pane,“ odpověděl jeden, „jen vůz přešel kus dřeva.“

Takže to byla jen výmluva, aby nebožtík Wilson mohl zastavit.

„Pohřbíme Parkera a vyrazíme,“ rozhodl jsem.

„A co bude se mnou, lorde?“ zarazil mne Robbie.

„Čeká tě dost práce,“ odpověděl jsem a ukázal na těla ležící kolem, „a jestli se vrátí zbytek tvých přátel, vyříd' jim, že zabiji každého, kdo se na mou ženu třeba jen křivě podívá. Zapamatuješ si to?“

Přehlédl jsem z balkónu sál plný tančících lidí. Největší místnost ve Wavesbury Hall byla plná k prasknutí, protože každý v okolí, kdo jen trochu něco znamenal, se dostavil na ples pořádaný k oslavě naší nedávné svatby. Hodně lidí sem přišlo z pouhé zvědavosti podívat se na mou mladou novomanželku. Věděl jsem, že spousta místních dam Elizabeth překazila plány s jejich dcerami, za což jsem jí byl neskonale vděčný. Nájezdy vdavekchtivých slečen uměly občas znepříjemnit mé řídké pobyty doma, proto jsem byl rád, když se rozkřiklo, že nejbohatší starý mládenec v okolí již není k máni. Bál byl bohužel nepříjemná povinnost: předpokládalo se, že tu představím svoji ženu zdejší společnosti.

Trochu jsem se obával, že Elizabeth, která koneckonců přece jen vyrostla na vesnici, bude mít i přes svoje londýnské vzdělání problém zapadnout do vysoké společnosti.

Nakonec to ale byla ona, kdo se na rozdíl ode mne dobře bavil. Nyní tančila s majorem Robertem Grahamem, velitelem 1. bataliónu mého 43. regimentu, který mi slíbil, že na ni chvíli dohlédne, abych si mohl odpočinout.

„Skvostná akce, *mein Herr*, opravdu skvostná, *wunderbar!*“ ozvalo se za mnou s nepříjemným skřípavým přízvukem.

Otočil jsem se od zábradlí a uviděl muže v bílé uniformě.

Okamžitě jsem si vzpomněl na případ nedaleko skotských hranic.

Natáhl ke mně pravici a představil se: „Plukovník *Freiherr* Wilhelm von Lamberg, armáda Jeho císařského Veličenstva. Služebník, *mein Herr Graf*.“

Přijal jsem jeho ruku a pořádně si ho prohlédl. Rakušan byl o něco starší než já, mohlo mu být kolem čtyřiceti, na sobě měl bezchybně padnoucí bílou uniformu, včetně šavle a pelissy, jakou nosí kavalérie, ale nikde jsem neviděl označení regimentu. Vlastně sám ho také nezmínil.

„Vidím, že vy mě už znáte, barone,“ řekl jsem konverzačním tónem, „doufám, že se vám můj skromný ples líbí. Jste u nás pracovně, nebo za zábavou?“

Byl jsem si celkem dost jistý, že jeho jméno na pozvánkách nebylo. Něčeho takového bych si po nedávných událostech všiml.

„Patřím do společnosti rakouského velvyslance,“ odpověděl von Lamberg, „ale na vás jsem byl obzvláště zvědavý, *mein Herr Graf*, proto jsem rád, že vás mohu poznat osobně.“

Věděl jsem, že rakouského velvyslance jsem nezval určitě. Spojenectví z poslední války dost ochladlo a povídalo se dokonce o nové alianci s Pruskem, tradičním rakouským nepřítelem.

„Rozhodně vám gratuluji, *mein Herr Graf*,“ dodal, „říká se, že mladá žena přináší do domu radost, *ja*? Obzvláště mužům jako jsme my, starým a zkušeným, *bin ich richtig*?“

„Děkuji, barone,“ usmál jsem trochu kysele, „určitě to budu hraběnce tlumočit.“

„*Auf jeden Fall* nemohu opustit váš nádherný dům, aniž bych se s ní setkal, *ja*?“ ošíval se. „*Natürlich* mi nemůžete odeprít čest poznat tu, o které tu všichni mluví.“

Rád bych mu tu čest odepřel, ale bohužel Elizabeth zrovna

přicházela po schodech. Tváře jí z tance ještě hořely a vypadala krásněji než kdy jindy.

„Davide, tady se schováváš... ach, omlouvám se, ty máš společnost.“

„Barone, dovolu, abych vám představil svoji choť lady Elizabeth, hraběnkou z Wavesbury. Drahá, toto je plukovník baron Wilhelm von Lamberg z rakouské císařské armády.“

Elizabeth udělala pukrle a von Lamberg srazil podpatky a uklonil se.

„Ráda vás poznávám, barone,“ usmála se na něj Elizabeth sladce.

Ale znal jsem ji již natolik dobře, že jsem poznal, že i ona si vzpomněla na vyprávění Robbieho MacKenzieho o bílé oděném vojákově.

„Jestli mě omluvíte, barone,“ řekl jsem, „musím se zase věnovat své dámě. Jistě to chápete.“

Von Lamberg se jednoduše uklonil hlavou a pak políbil Elizabeth ruku. Učinil to velice nenápadně, ale přesto jsem si všiml, že jí předal kousek složeného papíru, ve kterém možná bylo něco malého zabaleno.

„Budu se těšit na naše další setkání, *meine Dame Gräfin, mein Herr Graf*,“ odvětil tajemně a pomalu odešel.

Elizabeth mě jemně uchopila za ruku a odvedla do jednoho ze salónek, který sousedil s tanečním sálem.

„Co se děje, drahá?“ zeptal jsem se s úsměvem, i když jsem to tušil.

„Ten Rakušan mi dal nějaký dopis,“ odpověděla, „chtěla jsem si ho přečíst s tebou společně.“

Její upřímnost mě zahřála u srdce. Přes londýnskou výchovu to pořád bylo trochu naivní děvče z venkova. Nejpravděpodobnější bylo, že ji von Lamberg podstrčil pozvání na schůzku někde o samotě, možná i s nějakou rádobou milostnou básničkou.

Jenže to tak nebylo.

Když psaní otevřela, uviděli jsme, že vůbec není od von Lamberga. Ruka, která ho psala, byla evidentně zvyklá spíše na meč než na pero a kostrbatým písmem i stylem tam stálo:

Má milovaná Elizabeth,

potřebuji tě mít u sebe. Král tě potřebuje. Jak to půjde, přijed' do Říma. Můžeš požádat o pomoc plukovníka von Lamberga, má mou důvěru. Nebo přesvědč toho Angličana, co ses za něj již určitě vdala, třeba řekni, že chceš na svaatební cestu. Ale přijed' co nejdřív a nikomu o dopisu neříkej. Hlavně ne manželovi. Anabelle Hawkinsová je tu se mnou. Jestli ji chceš ještě vidět, i ty dopisy, budu v hostinci Il Fellini vždy v pondělí přesně v osm hodin večer. Spěchej a přijď sama. Je to v tvém zájmu. Ještě se můžeš zachránit a pomoci pravému králi.

Navždy Tvůj

lord Gordon MacKenzie

Dočetli jsme dopis skoro v jeden okamžik. Bylo vidět, že dopis na ni zapůsobil.

„Kdo je Anabelle Hawkinsová?“ bylo první, na co jsem se zeptal.

„Spolužačka ze školy slečny Pierceové,“ odpověděla, „má jediná přítelkyně z té doby. Jediná, která se mě nestranila. Snad proto, že já byla jediná Skotka a ona jediná bez titulu. Dcera bohatého obchodníka s dobyt看em. Ostatní dívky si z ní dělaly legraci, že je řeznická dcerka. Přitom její otec dodával i na královskou tabuli.“

Všiml jsem si, že se jí lesknou oči. Neudržel jsem se a objal ji.

„To bude v pořádku,“ ujistil jsem ji, „a co ty dopisy?“

„Když jsem dorazila do Londýna, napsala jsem několik

dopisů,“ řekla tiše, „byla jsem rozzlobená, musíš mě pochopit. Psala jsem mladému pretendentovi, že by měl rozdrtit anglickou armádu a tak. Chápeš? Dokonce jsem počítala vojáky před Horse Guards, stráže, děla... Nebylo mi ani patnáct a byla jsem sama v nepřátelské zemi a rozzlobená na celý svět... Vy jste si zatím s bratrem hráli někde na vojáky... Ale ty dopisy jsem nikdy neodeslala, ani bych nevěděla kam. Pak jsem na ně zapoměla. Myslela jsem, že jsem je zahodila.“

Skoro jsem se rozesmál.

„A takovým nesmyslem tě chtějí vydírat? Hraběnku z Wavesbury? Prosím tě, s tím si nedělej starosti.“

„A co Anabelle?“ zeptala se.

„Těžko můžeme říct, jestli je opravdu v Římě, nebo jestli MacKenzie zná jen jméno,“ pokrčil jsem rameny.

Elizabeth mi ukázala malý stříbrný prstýnek, kterým byl propleten pramen vlasů.

„Tohle je určitě její,“ poznamenala.

Chvilí jsem se zamyslel.

„V Římě sídlí dvůr exilového skotského krále Jakuba Stuarta, starého pretendenta. Myslíš, že by to mohlo souviset? Že by tam opravdu mohla být?“

Pokrčila rameny. „Anabelle byla vždycky unesena skotskou kulturou. Možná proto se se mnou přátelila. Pořád hltala ty levné romány o Robu Royovi a hrdinech z Vysočiny. Kdyby k ní přišel Gordon MacKenzie, vysoký, hezký, ve skotském kroji a se svými řečmi o svobodě Skotska, myslím, že by s ním mohla odejít.“

„A myslíš, že je do tebe vážně zamilovaný? Nebo je to jen trik?“ zeptal jsem se ještě.

Elizabeth pokrčila rameny. „Neumím si představit, že ano. Viděli jsme se párkrát před lety a byla jsem ještě dítě.“

Premýšlel jsem. Celé to vypadalo jako chabý pokus vylá-

kat Elizabeth a zmocnit se jí. Chápal jsem, že by pro případně jakobitské spiklence byla cennou kořistí – jako symbol i jako zdroj mých peněz. Ale návnada mi přišla, tak říkajíc, příliš neurčitá.

„Znám v Papežském státu několik lidí,“ slíbil jsem, „ještě z minulé války. Spojím se s nimi a uvidím, co zjistí.“

„Ale Anabelle se zatím může něco stát,“ namítla Elizabeth.

„Anebo je v bezpečí v Londýně a jen jí nějaký kapsář ukradl prsten,“ poznamenal jsem, „napíš jí nebo jejímu otci. Tuhle možnost nemůžeme zanedbat.“

Kývla hlavou, ale nezdála se mi zcela přesvědčena.

Otřel jsem jí slzy a zeptal se. „Myslíš, že zvládneš ještě chvíli naše hosty?“

